

Nr 20.

Av herr **Andersson** i Södergård **m. fl.**, *angående vissa åtgärder till befrämjande av eldning med ved.*

Stödd av statsmakterna har propagandan för utökad användning av inhemskt vedbränsle givit goda resultat. Mest betydelsefulla synas de vinster vara, som inneburit insättandet av specialbyggda vedeldningspannor, då först i dessa vedens goda egenskaper som bränsle kunna komma till full rätt.

Särskilt i skogsbygderna har ett stort antal dylika pannor nu varit i drift under hela förra bränslesäsongen, och resultaten ha så gott som överallt infriat de förhoppningar, som knutits till omläggningarna.

Flera svenska fabriker tillverka numera vedeldningspannor, vilka, enligt vad byggnadsstyrelsens värmetekniska avdelning på omfattande praktiska erfarenheter grundade uttalanden ge vid handen, fylla högt ställda krav på teknisk ändamålsenlighet. De ekonomiska möjligheterna framgå bäst av byggnadsstyrelsens anvisningar nr I/1934, enligt vilka de specialbyggda vedeldningspannorna utnyttja vedbränslet så att c:a 5.9 lm³ »pannved» svarar mot 1 ton god välsorterad koks. Ett så lågt kokspris som 30:— kronor per ton fritt konsument svarar alltså mot ett pannvedspris på över 5:— kronor per lm³. I de flesta orter är kokspriset högre och följaktligen utgångsläget än gynnsammare. Skötseln av en vedeldningspanna kan icke betecknas som besvärligare än vården av en motsvarande kokspanna. Samtliga typer av vedeldningspannor gå dessutom enligt tillverkarnas uppgifter lätt att ändra för kokseldning, om så av någon särskild anledning skulle erfordras.

Trots detta ha i vissa fall vid landstings- och kommunala byggnader, till vilka staten lämnat bidrag på olika sätt, vanliga kokspannor inmonterats. Till och med i byggen, kraftigt stödda av medel från anslag till arbetslöshetens bekämpande, har så skett, varigenom de framtida arbetstillfällena för skogsfolket försvunne, som en vedeldningspanna skulle ha skapat.

I på senaste tid uppförda statliga anläggningar inmonteras specialbyggda vedpannor i sådana trakter, där skogstillgången och behovet av förbättrad småvirkesavsättning gör vedeldningen ekonomiskt överlägsen. Det vore konsekvent om samma princip tillämpades i avseende på delvis statsunderstödda byggen. Vedeldningspropagandan kunde då ännu kraftigare och mera målmedvetet inriktas på de rent privata anläggningarna.

Fastställandet av vilka delar av landet, som skulle anses som »skogrika», torde kunna göras helt schematiskt av Kungl. Maj:t efter förslag av vederbörande myndigheter.

Med stöd av vad ovan anförts få vi sålunda hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t anhåller att Kungl. Maj:t i de trakter av landet, där tillgången på vedbränsle är god och arbetstillfällena behövas, måtte såsom ett villkor för att statsmedel skall kunna erhållas för uppförande av landstings- och kommunala byggnader ställa skyldighet för respektive bidragstagare att inmontera specialbyggda vedeldningspannor i byggnadernas värmecentraler.

Stockholm den 14 januari 1935.

Gust. E. Andersson,
Södergård.

Arvid De Geer.

Jones Erik Andersson
i Ovanmyra.

Victor J. Mattsson.

Axel Hansson
i Rubbestad.

C. G. Olsson
i Närlinge.

M. L. Petersson,
Broaryd.

Georg Nyblom.